

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

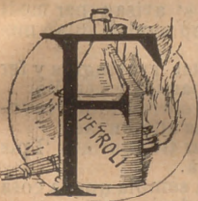
Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1^{rs}
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2^{rs}50.

LO DE FRANSA.

FRANSA està travessant en aquests moments una crisi angustiosa. Ha succehit ab la qüestió de las condecoracions lo que ab una porció de cireras; se 'n agafa una ab l'intent de tréurela de la plata, y 'n segueixen varias, perque ja es sabut que las cireras s'entorteligan y s'enllassen per la qua ab

la major facilitat.

Y las cireras francesas, desgraciadament, portan una qua molt llarga.

Pot haverhi allà com per tot arreu gent desmoralizada y sense conciencia, capas de fer negocis, bruts valentse de la elevada posició que ocupan dintre de la política; pero allà aquestas immoralitats se reprimeixen enérgicament, entregantse als seus autors a l'acció dels tribunals de Justicia. Aixís ha procedit ab casi unanimitat la Cámara francesa, que al autorisar la persecució judicial contra el gendre del president de la República, ha donat un alt exemple de independència y de dignitat política, als pobles que no tenen la sort de regir per las salvadoras institucions republicanas.

Però al treure aquesta cirera del plat, n'han seguidas d'altras.

L'ambició sòrdida de alguns desventurats, enemichs de tota organissació, y envejosos de tot lo qu' està més alt qu' ells, no s'ha contentat ab l'encausament de un acusat. Caygut lo gendre, los intransigents han dirigit sos tiros envenenats al ancià venerable, que per ministeri de la ley y en virtut de llarchs é inolvidables serveys prestats a la causa republicana, ocupa el primer puesto de la nació.

La conducta dels intransigents es abominable.

Incapassos de crear res solit, desorganissadors per sistema, desprovehits de ideals, sense sentir ni comprendre las necessitats públicas, destruheixen pel gust de destruir, se creixen ab lo desordre y la perturbació y no paran fins a fer correr grossos perills, a las institucions de qual defensa blasonan.

Iguals per tot arreu, com si fossen la filoxera de la República, son los que aquí a Espanya van anar desacreditant y destruhint una per una las més elevadas personalitats republicanas: son los que van promoure 'ls disturbis de Andalusia y 'ls que van sublevar Cartagena; son los que, exagerant las idees democráticas, se convertían en los més decidits auxiliars de la causa carlista.

També allà a Fransa, ab l'afany de derribar al ministeri Rouvier y tirarse sense obstacles damunt del venerable Mr. Grevy, s'han aliat descaradament ab los homes de la dreta, ab los monárquichs y 'ls imperialisistas, ab la púrria reaccionaria, cent cops desacredi-

tada, que sols espera sobrenadar sobre las ruinas de la Republica.

Contra 221 vots republicans decidits a apoyar al ministeri, s'han alsat 169 vots intransigents units a 148 vots monárquichs. ¡Espectacle repugnant, pera la Fransa, interessada més que ningú en que no puga tornar a repetir-se!

Siga la que s' vulga la solució de la crisis, tant si l'atribulat Mr. Grevy logra sostenirse, com si cansat de aquesta lluyta ignoble, presenta la dimissió del seu càrrech; puji el ministeri que puji, es de tot punt necessari que la Cámara francesa siga disolta punt en blanch.

No son los homes polítichs; ab las sevas passions miserables los qu' están cridats a encarrillar la República, sino el país, la Fransa mateixa, aquella massa d'electors republicans que ja una vegada van destruir, fent ús de sa voluntat soberana, las cábalas de la reacció, tramadas a la sombra de la presidencia del general Mac-Mahón.

Ja qu' en la qüestió de reprimir immoralitats, las institucions republicanas han lograt colocalse cent cotzes per damunt de todas las monarquias, es necessari qu' en aquest moment de crisis, demostrin també la seva superioritat, de una manera irrefutable.

Neguin resoltament los electors francesos los seus vots y el seu apoyo a tot monárquich més ó menos disfressat de republica intransigent; procurin constituhir una Cámara, composta de homes probats, honrats, inteligents y enemichs de todas las exageracions, desconfiuhin de baladrers y cridayres, girin l'espalla a tots los perturbadors, y recobraran pacíficament la desitjada calma y establiran novament l'ordenat progrés, que no pot obtenirse dintre de las monarquias, ahont los grans conflictes se resolen sempre ó per medi de la revolució, ó por medi de la tirania.

Per terrible que siga la crisis que atravesava avuy dia la política francesa, no desconfiem de una solució salvadora y exemplar al mateix temps.

Las institucions republicanas están fermament arreladas en la conciencia nacional, y poden resistir victoriosament aquests y altres embats, apart de que el poble francès es prou ilustringat y prou práctic, per aplicar ab pols segur, un bon remey a aquesta passatjera malaltia.

P. K.

PLUJA MENUDA.

Contan que 'n Martínez Campos está enfadat de debó, y qu' es possible que prompte derribi la situació.

Si acás forma ministeri, molts creuhen, y jo també, que aixó deurá ser pel dia vintivuyt del mes que vé.

¡Quí es qu' ha dit que en Salamanca ha olvidat los seus agravis y que al obrirse las Còrts no pensa desplegar 'ls llabis? Precisament m'han contat

que t'arguments y recursos, y que vol fer quatre mil setcents vintinou discursos.

Tothom celebra entrevistas: en Sagasta, en Beranger, en Gamazo, en Vega-Armijo, en Gullon, en Balaguer...

Unicament hi ha 'l gran Martos que no n'ha celebrat cap. ¡Este gallo que no canta... alguna cosa t' al pap!

G.

OME, Sr. Soler y Catalá, fassi el favor de no tornar a descantellarse, com dimars en plena sessió pública del Ajuntament. Que vosté qu' es cusi del bisbe voti una subvenció a favor dels Jochs Florals de la Juventut católica, *santo y bueno*.

Pero, home de Déu ¿quina necessitat tenia de declarar que faria lo mateix, si en lloch de tractarse de católics se tractés de moros y protestants, que demanessin per aixecar temples y mesquitas? Ja cal que vaji a confessarse'n de seguida... Per res del mon—y consti que parlo en sentit espiritual—vulga ser lo Mr. Wilson del bisbe Catalá.

D. Joan Mañé 'ns ha fet saber qu' era un gran amic de D. Estanislao Figueras, y que cada any celebra l' aniversari de la seva mort, fentli dir algunas missas.

Després, al sortir de la iglesia, agafa la ploma, y li talla una casaca de aquelles del coll fort.

Ab lo qual alivia l'ànima y al mateix temps carrega la bona memoria del difunt. ¡Vaya un entreteniment!

Diuhen que el general Salamanca, aixís que s' obrin las Còrts, pronunciará varios discursos.

¿De veras? Pero ¿no deyan que el general Salamanca havia prés no sé quina sustancia de Filipinas, qu' es un gran preservatiu contra la diarrea oratoria?

¡Ah no! La Capitanta general de Manila van enseñarli no més; pero no van suministrarli. ¡Quina llástima!

De molts punts de Andalusia han enviat telégramas a n' en Romero Robledo, felicitantlo per la seva brillant campanya de Barcelona.

Per bromistas, los andalusos.

A Solsona hi ha hagut un gran escándol. Feya algun temps qu' esperavan la visita de un dels fundadors de las escolas laicas, per menjarse'l de viu en viu.

Un dia hi arriba un foraster.—¡Es ell! diuhen los neos; y s' agrupan alrededor de la fonda. Al eixir al carrer,

lo reben a xiulets y a cops de pedra; y a no ser la procecció del Alcalde, l'estucinan.

Posadas las cosas en clar, resultá que 'l foraster perseguit no era cap libre pensador, sino un frare que va recullint limosnas pera 'l Sant Sepulcre.

¿Ahont tenen lo nás los neos de Solsona? ¿Qué no saben que 'ls libre-pensadors fan olor de sofre?

Després de buscar inutilment per tota Espanya una conspiració, a fi de donarse importancia 'ls encarregats de vetllar per l'ordre públich, al últim l'han trobada.

Pero no a Espanya: al Africa: al Penyo de la Gomera. Tancats en aquell presiri hi ha alguns militars complicats en los successos de setembre del any passat... y com que no tenian res més que fer, y 'l que no té res que fer molts se 'n pensa ¿no saben quina se 'n van pensar? Seduhir a la guarnició, recobrar la llibertat y apoderarse del vapor correu per tocar soleta.

Un verdader argument de sarsuela.

Acte primer: Los presos, arrastrant lo grillet del presidari.—Acte segon: La conspiració y 'l triunfo.—Acte tercer: La fugida del Penyo, a bordo del vapor correu.

¿Quin efectarrol!

Per tots los diners del mon no voldria ser Arxiduch. Perque alló de que ab l'excusa de que soch Arxiduch, las corporacions populars, y més que populars, impopulars, sangrin al país, per donarse un bon ápat, francament, es cosa que 'm cremaria molt.

¿Y lo de las empresas teatrals? ¿Naya unas altras!

«Gran funció. Hi haurá Arxiduch.» Y desseguida una pesseta, ó mitja ó un trist ralet d'augment, segons la categoria del teatro.

Si jo fós Arxiduch, com no voldria que cap xato me la fregís, demanaria aquest augment y ho destinaria als pobres.

La dreta de la Càmera francesa ha rebut instruccions del conde de Paris. Y ja poden contar si seran patrióticas las tals instruccions.

Com qu' están precisadas en una fórmula curta y sencilla: «Crear tota classe de obstacles a tot govern que 's presenti.»

¡Inmundicia pura! Pero contra la inmundicia, hi ha un medi segur y eficaz: l'ús de la escombra.

¡Un bon cop d'escombra a la Càmera! ¡A fora 'ls monárquichs! Sapiguém si 'l país va 'elegirlos per equivocació, ó pel gust de veure 'ls practicar a sa manera la moral política.

Ha mort lo rector de Flix. Ab tot y haver militat en las filas carlitas, en las quals feu parlar tant d'ell durant la última guerra, 'ls carcundas, sens duple perque en sos últims temps s' havia fet mestís, no li han dedicat ni una paraula de dol.

La CAMPANA DE GRACIA cumplirá per ells. Un de menos. Que Déu l' haja perdonat.

Lo Govern, per conducto de la Gaceta, 'ns fa saber que 'l dia 10 del mes entrant deuen entrar en caixa los joves d' aquesta quinta. Després de rifarlos, tindran, los que la sort designi, d' anar a servir al rey.

Als pares que desitjin evitarlo, associant a sos fills ab ventajosas condicions y complerta seguretat, los hi recomaném l' Associació mútua pera la redempció a metàlich del servey militar que té las oficinas en esta ciutat—Portaferrisa, 15, segon,—ahont poden dirigirse los interessats pera obtenir detalls y reglaments.

CARTAS DE FORA.—A la ciutat de Sabadell no tenen cap necessitat de companyias cómicas y bufas que vayan a divertirlos. desde que actua sense competencia en la iglesia de Sant Felix, un cert predicador de Barcelona, que las emprén contra 'ls periódichs, contra la masoneria, contra las escolas laicas, contra 'ls balls, sense considerar que si a Sabadell hi ha llana, aquesta no hi ha que buscarsen en lo clatell dels sabadellenchs. Dels periódichs liberals, y especialment de LA CAMPANA DE GRACIA ha dit qu' eran instruments del dimoni y que las casas ahont entravan estavan, desamparadas de Déu.—La francmasoneria es un cólera social que no desapareixerá d' Espanya fins y tant que deixin de nombrarse arcaldes, jutjes y altras autoritats ficadas a la masoneria.—Las criaturas que van a las escolas laicas segueixen la carrera de lladres, assessins é incendiarijs.—Y finalment, los pares que deixan anar a las sévas fillas al ball, no tenen vergonya, ni dignitat.

De fixo que 'l predicador de Sabadell no está gayre bó. Fassis donar una mirada pel metje, que té la llengua molt bruta.

LA REPÚBLICA

GRAN LÁMINA ILUMINADA

Hayent fet un curt tiratje d' aquesta hermosa lámina, a propósit pera cassinos, ateneos y centros democrátichs, oferim als nostres lectors, com obsequi, cert número d' exemplars, al preu de 4 pessetas cada un, mediant la presentació d' aquest cupó.

Pels no suscriptors y pels que no portin lo cupó, la lámina val 6 pessetas.

AL PAPA.

Publico als caixistas que tinguin compte en no posarme cap accent sobre la última a. No 'm dirigeixo al papá, nó, sino al Papa en persona.

Los recados, passant de boca en boca, s' extravían ó 's desfiguraran: per xó, com que la mèva súplica ha d' anar a Roma, crech que en lloch de ferla al rector de la parroquia perque la fassi al vicari general y aquest al bisbe y 'l bisbe al Papa, es millor enviarla directament a la ciutat eterna.

Al gra, pues.

Amantíssim Lleó XIII, pare de tots los bons creyents, escolti lo que l' últim y més humil de tots ells va a dirli y veji lo que li sembla.

Ab motiu del seu jubileo sacerdotal, la pietat dels bons espanyols ha reunit un tresor de joyas y objectes de inestimable valor, ben dignes, per cert, de l' altíssima personalitat a qui 's dedican.

Los més hàbils matemátichs se veurían ab apuros pera calcular y sumar los milions y milions de pessetas que importan los regalos que vosté rebrá per las sévas bodas d' or.

Tot aixó está molt bè, y jo desde 'l fons de la mèva ànima emocionada 'm felicito de la inquebrantable fe é inagotable generositat de que tantas probas están donant los catóichs espanyols.

Pero en lo món no tot son glorias. Vaji llegint y esgarrifis:

«La catedral de Sevilla amenassa ruina: s' hi están fent obras pera evitar una catástrofe; pero per falta de quartos los treballs están paralísats y qualsevol dia hi haurá una desgracia, perque ara com ara están descansant sobre unas fustas la friolera de 500,000 kilógramos.»

¿No es veritat qu' es horrorós?

Pues encara hi ha més: ara vé la més negra.

«Los traballadors ocupats en aquellas obras no cobran temps ha y presentan un quadro desconsolador, de fam y miseria. Un d' ells ha mort anémich, y tots los que quedan manifestan al gobernador que 's moren, que no poden aguantar més, que se 'ls dongui algun socorro ny que se 'ls despedeixi...»

Ara bè, ¿no sería possible distreure una petita part dels milions que per las sévas bodas d' or s' han reunit, y destinarlos al socorro d' aquests infelissos obrers que 's moren de gana restaurant catedrals?

Jo no dich que si ni que nó; pero crech que redundaria en benefici del prestigi de la religió y de la solidés de la catedral de Sevilla.

Qui més hi sápigua que més hi digui.

FANTÁSTICH.

LA VIDA ALEGRE.

CANSONETA.

Si vols viure com un home, y atracarte de debó, y anar sempre en carretel-la, repapat com un senyo; si vols darte forsa llustre, passejante pel carré, traginant creus y medallas d' or, de plata y de plaqué; si desitjas gosá, y viure com lo més felis mortal, quan lo moment se 't presenti, creume, feste concejal.

Tota la octava de Corpus la passarás blandó en mà, acompañant al arcalde que 't convidará a sopá!

Anirás de balde als toros, y hasta 't farán president, y veurás quites y picas y 't dirán ¡burro! y ¡muuy bien!

Entrarás en tots los teatros com un caballero feudal, y 'ls porters farán fer rotllo perque passi 'l concejal.

Si en las comisiones te ficas, serás mimat per tothom, pescarás la mar d' aplausos y guanyarás molt... renom.

Tots dirán:—¿Quin talentarro! ¡quin concejal tan actiu! ¡quin home tan fi! ¡quin geni! ¡qu' es sabi, qu' es llest, qu' es viu!

Y si 't veu algun sereno ó un guardia municipal, ¡cóm correrá a fè 'l saludo al insigne concejal!

Vindrà algun ministre; xeflis de dos ó tres cents cuberts. Vè un príncep; funcions de gala, festas, dinars y concerts.

Avuy perque s' inaugura tal cosa, vinga un convit: demá perque es sant fulano, á banquetejar s' ha dit.

Y sempre ab xampany als llabis y 'l gran purás imperial, veurás que aquí es una ditxa lo poguer ser concejal.

La existencia tè alts y baixos molt difícils d' evitar: los més ríchs y poderosos també 's poden arruinar.

Los concejals nó: may quiebran, may saben lo qu' es patí, ni 'ls importa que 'l pa puji, ni que s' encareixi 'l ví.

Críssis, miserias, tragerias, empobrimient general... tot aixó son frasses vuydas pel que fa de concejal.

Aixó sí; arribará un dia en que 't veurás al carré, expulsat d' aquella casa hont tot 't anava tan bè.

Sense vara, ni medallas, ni xeflis, ni professons, tornarán los teus apuros si es que no has pres... precaucions.

Y hasta es fácil que quan passis, algun tonto carcamal digui, senyalante al públich: —¡Uix! ¡Feya de concejal!

G. GUMÁ.

ALTRA VEGADA.

¿Tenia rahó aquell que deya que la felicitat es una anguila, que se 'ns escorra d' entre 'ls dits quan més segura la creyém tenir.

¡Tan tranquils que dormiam, pensantnos que la hidra revolucionaria s' havia ja retirat definitivament a la vida privada!

Pues ara resulta que tot es mentida y qu' es molt fácil que d' un moment al altre vejém reventar la Espanya per tres ó quatre costats.

Si 'l govern fos sastre, faria un negoci magnífich: diu que ja torna a tenir una pila de fils.

No sé si serán de cusir ó qué: lo que sembla positiu es que, gracias a aquestos fils, la trama revolucionaria ha quedat perfectament descuberta.

Las autoridades prenen precaucions, en vista de las circunstancias, y no dormen ni sossegan buscant lo rastre de la cosa.

Barcelona es una de las capitals favorecidas. Sembla que aquí es ahont los revolucionaris han pilat més encenalls y dinamita.

Com que aquestos trastassos no s' avisan per medi d' anuncis en los periódichs, lo cop vindrá quan menos ho pensarem.

Vol dir qu' es indispensable estar previnguts y fer la corresponent provisió d' arrós, patatas y bacallá.

No retirin tart, perque de vespre corran molts revolucionaris disfressats de gat y altras alimanyas.

Procurin tenir la conciencia ben tranquila y 'l pis ben tancat, y será lo que Déu voldrá.

Perque lo qu' es aquesta vegada sembla que la cosa no va de broma, nó: las senyas son decisivas.

Lo telégrafo treballa de nit y de dia, suant com un carreter y traginant partes y més partes.

L' atmósfera está sumament carregada y casi cada cinch minuts plou.

La gent no parla de res més que del cop.

Los gossos lladran, y quan los gossos lladran, alguna cosa senten.

Pero hi ha un signo més terrible y més alarmador que cap:

Ahir vareig veure en Masvidal, y 'm va semblar que duya 'l nás més vermell que de costum.

A. MARCH.

En León y Castillo y l' Albareda estavan mitj renyits, perque al fersé carrech l' últim del ministeri de la Gobernació, va desempolvar los projectes de D. Venanci González, dihent qu' eran los únichs bons, y per consegüent los únichs qu' ell patrocinaria.

Y ja poden contar, en León, va enfadarse, com si en lloch de Lleó, li haguessen dit Gos d' ayguas!

Afortunadament l' Albareda y en León han fet las paus.

Quan ja tenian la boca oberta, a punt de mossegarse, van cridarlos a esmorsar en l' embaixada francesa, y 'ls queviures del embaixador han pagat la festa.

Res, un desafío com un altre... Un desafío a primera salsa.

Ha sortit de Barcelona cap a Filipinas un vapor trasatlántich ab 44 fardos de butllas.

¡Si al menos aquest mateix vapor tornés de Filipinas ab 44 fardos de llana!

Pero cá. 'L comer espiritual no té cambis.

Un cassador, més de taula que de camp, un dia va

menjarse tres conills de bosch. Figúrinse quina irritació de ventrell!

La seva família, al véurel patir, corra a buscá 'l metje, y aquest li recepta purgas y més purgas, emétics y més emétics. La irritació y 'l malestar lluny de cedir, augmenta.

—Sr. Doctor, diu un amich del malalt, gran cassador també: ¿vol ferli treure 'ls conills?

—Home, per aixó treballa.

—Donchs deixis de potingas, fassi una cosa: administrali una fura.

Per espay de quinze días ha estat parada la taula en lo Saló de Cent de casa la Ciutat. Los regidors de Barcelona son aixís: encare no ensuman l'arribada de un personatge, siga rey ó ministre, príncep ó arxiduch, tot desseguit paran la taula.

Es una manera com qualsevol altre de obsequiar...

—¿Als forasters?

—Nó, de obsequiar-se a si mateixos.

La taula tenia la forma de creu.

La creu de la taula y las barras dels regidors, aquí tenen l'eseut de la ciutat.

Una idea de cert regidor de pés.

—Tant es que risquin com que rasquin: per una cosa ó per un altre de aqueix saló ne diuen lo Saló de Cent. Aquí hi entrém magres y 'n surtím grassos. Jo per la mèva part prometo honrarlo tot lo possible, tant que 'm proposo no retirarme sinó fins que faré cent.

—Y don Francisco, ha assistit a tots los ápats á que ha donat lloch l'estancia á Barcelona del arxiduch Carlos Esteve? Al dinar del bisbe, al tiberi de la Diputació, al gaudeamus de l'Ajuntament?

—No faltava més!

—Pero ¿no porta dol molt recient?

—¿Qué tè que veure! ¿Sab que diu lo ditxo? *Los duellos con pan son menos.*

¿Saben alló de l'isla del Julivert?

Donchs ja 'ns hem quedat sense Julivert y sense isla. De l'única conquesta de 'n Moret, ja no 'n queda més que 'l recort.

Una partida de moros, enviats a l'isla per las autoritats de Tànger, han derribat la bandera espanyola, y se 'n han tornat a casa seva ab tota tranquilidat.

Naturalment, haurán pensat que si ells son moros, nosaltres som Morets. Es á dir moros petits.

Los alemanys han dispensat al Czar de totas las Rusias una acullida molt freda.

Desengányinse, alemanys y russos no estaran pas calents, fins que apelin al únich sistema útil per aquest cassos.

Al sistema de la llenya.

Ja sabem perque han fet ministre a l'Albareda.

D. Pepe Luis, com li diuen familiarment, es lo tipo més *dicharachero* y més *jacarandoso* que trepitja la terra d'Espanya, y 'n Sagasta l'emplea per calmar descontents y moderar impacencias.

Lo sistema es senzillísim.

Hi ha per exemple un constitucional disgustat que fa morros: se li presenta D. Pepe Luis, li diu un xiste dels seus, lo constitucional se posa a riure, y 'ls morros desapareixen.

¿Quina llàstima que no puga emplearse aquest medi ab lo país, cada dia més enfadat! Los morros del país no s'abaixan ab xistes.

Los ministerials disgustats celebran las sévas reunions en la casa del Duch de Tetuán, reunintse en un local conegut ab lo nom de la *Ro-tonda*.

¿La Ro-tonda, o la Ro-tunda?

En Cassola está si cau, no cau.

Vol realisar de totas maneras las reformas militars, y si no 'l deixan fer, se 'n va á casa seva.

¿Quina desgracia pèl ministeri!

Perque sense la *cassola*, 'l govern á veure cóm se las campaneja per fè 'l platillo!

L'espasa Frascuelo, un cop curat, pensa retirarse á la vida privada.

Trobo que obrará molt santament.

¿Y donchs vostés, Sr. Cánovas, Sr. Sagasta y demés que ja fants anys qu' están torejant al país, quan se retiran?

¿Esperan també que 'l país los ensorri unas quantas costellas, com al pobre *Frascuelo*?

Si per cas diguintho, y creguin que farém tot lo possible per complaure'ls.

Una poesia pèls Jochs Florals del sigle vinent. Cansats de Fivallers y de Casanovas, los poetas buscarán los seus personatjes en los actuals regidors. Y á copia d'englantinas, es fácil que logri escriure's una colecció titulada: «*Lo romançer del Ajuntament Rius y Tauler.*»

¿Si n'hi haura de romansos!

Pero de tots los que pugan escriure's, se 'n durá la

palma 'l de 'n Gasull y l' Aymar, un romanso que comensará ab los següents versos:

Aymar, fidel secretari
y 'l gran regidor Gasull,
al mitj del carrer se troban
y 's miran de qua d' ull:
abdós de un plegat se aturan
la cara plena d' entig...
Comensan ab parauladas
y acaban á cops de puny.

Los conservadors de Ginzo de Limia ho entenen. Res de regalos á n' en Cánovas. Los diners que haurian hagut de gastarse ab un regalo, los han invertit en un tiberi y un telégrama.

Lo telégrama traduhit al llenguatge de LA CAMPANA, diu aixís:

Senyor: «que menjí tomhom»
será sempre 'l nostre lema:
y per aixó 'ns atipavam
mentres vosté... etcetra, etcetra.

L'esperit primé es patata
y després lo tornan ví:
cada día crech jo menos
qu' es la sanch de Jesucrist.

Las riendas diuen que tenen
del Estat tant sols uns quants:
si ells se titulan cotxeros,
¿qué som nosaltres?... ¿Caballs?

Per bons turróns á Jijona,
per llangonissas á Vich,
per ensiamadas Mallorca
y per bons pastels, Madrid.

Es com las demés balansas
la balansa de la llei.
que també rara vegada
dóna bèn exacte 'l pés.

Tant espantadí me torno
y tant nerviós ab tants fums,
que m' imposan los impostos
y 'm consuman los consums.

P. TALLADAS.

Deva un galeno barceloní:

—Tinch tres malalts que 'm fan perdre tot lo dia.

—¿Y aixó?

—Figuris que l' un viu al Poble Sec, l' altre al Portal Nou y 'l tercer al cap-de-vall de la Barceloneta.

—¿Caramba! Donchs diga que tots los malalts de vosté están al últim extrém.

Contra totas las cutxufletas dirigidas als metjes, sobre si matan ó deixan de matar als malalts, deya un doctor:

—Jo no negaré que 'n matém alguns; pero precisament los que despaxém son los únichs que no 's queixan.

Y tenia rahó.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. ANAGRAMA.—*Tarot-Torta.*

2. GEROGLÍFICH.—*Toca 'l dos que 'l tres es fora.*

Han endevinat las 2 solucions los ciutadans Llamp y Trons. P. Ramogosa, R. Tivenchá, J. T. Anguila, P. Colpk, Dos Ases, Dominguet T., R. M. Frare Llech, A. Trinidad, Joseph Montes, Xanapota, F. M. Gamarús, Conde de Manganese, Susero Furor y C., Un que la sab molt llarga, y Capella prehistórich. N' han endevinada una, Cos y C., Maria B. y P. y Catallo.

XARADA.

(Remitit.)

Molt Sr. mèu, director
de LA CAMPANA DE GRACIA.

Li remeto aquest *quart-dos* que á mí mateix va passarme.

Me 'n nava cap al mèu *prima* de una casa del Ensanxe *tercera* nit del diumenje, quan de cop me surt un lladre, y com que cap *hu-dos-terza* al dessobre mèu portava, la má á la butxaca 'm fico y 'm trech la clau de l' escala y al lladre al moment l' apunto, y creyent ell qu' era un arma fugí per por de una *tot*.

¿Quins l adres que corren aral

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

—¿No sabs, *Tot*, que m' ha passat? Que l' amo una *tot m'* ha dat perque passava l' estona fent l' ós á la seva dona.

A. TRINIDAD.

TRENCA-CLOSCAS.

FRANCA AMET DE

SOLSONA.

Combinar las lletras de manera que resulti una població de Catalunya, á la qual precisament va dirigida aquesta carta.

J. COGA Y COCA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: un animal.—Tercera: població catalana.—Quarta: célebre poeta castellá.—Quinta: nom de dona.—Sexta: relació de parentiu.—Septima consonant.

S. PITARRETA.

GEROGLÍFICH.

DIT TRET FET

J. P. RATSYN.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. Garcia, Maria B. y P., Un Vinatayre, Cos y C., Jo, A. Trinidad, Dominguet T., Un enamorat, P. Ramogosa, Dos noyas macas, J. Altort, Pepet d' Espurnas, Noy gran de Reus, J. Boldu, Cap pelat, Arbre sense fullas, Samuel Nuñez Rey, J. Casanova, C. y Calsotets, Galifardéu, Pacolindo, T. Crispi, R. P. y M., Emilia, Tribulacions, Pa ó Amor, Cap y Qua, Nas gros, R. Castella, Mata Guapos, Rey d' oros, Un Marqués, Capella punxeta, Carme R. y P., Salta Pins, Pau dels bastos, Frare embutit, Rata de Sagristia, Exsagrístia de Sant Jaume y Ripia n.º 2: *Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.*

Ciutadans Conde de Manganese, Un Giña C., F. M. Gamarús, Joseph Montes, R. M. Frare Llech, Ego Sum, Saldoni de Villoarca, Llus de Francavila, Angel de la Guardia, F. Pons, P. Colpk, Tranquil de Reus, A. Gibert, Pepet d' Esplugas, Chulillo, Odracir Sam, L. Lopez y Lopez, Toro Cebat, Susero Furor y C., Domingo Grau, Dos Ases, J. T. Anguila, R. Tivenchá, Llamp y Trons, Marqués de las arengadas, Clisquet Fuster, Roch de Rech, Re Sol, Andaluza, Bernat Xinxola, Rafael Alonso, Roma Espinat, Tallarona, E. Solé B., y Asmaratoff: *Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciudadá Ex-prés de Rubi: La prosa va bé; los versos no filan.—Capella pre-histórich: Se 'n pot fer un articlet bonich.—Xanapota: Per poder complaure'li será precis que 'ns diga de quin poble es vosté: la carta que 'ns envia no está fetxada ni datada.—J. Sora: Publíquém lo que se 'ns remet sempre que 'ns ve bé, y per aixó mateix no s' exigeixen adelantos de cap classe.—Angel Garcia: La poesia es fluixa y no val la pena.—Senyor Pere: La de vosté tambe fluixaja.—J. Botxa (Santa Maria de Monmegastell): Desde aquí sentim lo soroll; pero no 'ns hem pogut fer carrech del assumpto. ¿No podria vosté explicarnos ab tots los pels y senyals?—J. Got Anguera: Las poesias van bé.—J. Piquet: Ml gracias.—J. Castelló: Hi ha certas cosas que no son del domini de la premsa.

Medicaments del Doctor WOOL

AIXEROP LACTÍFICH

Per augmentar la cantitat y millorar la qualitat de la llet. Utilíssim per mares y didas.

Aixerop anti-diarreichestomacal, pera curar tota classe de diarreas y afeccions de ventrell.

Aixerop pectoral, per combatre afeccions del pit.

DEPÓSIT:

Dr. GENEER

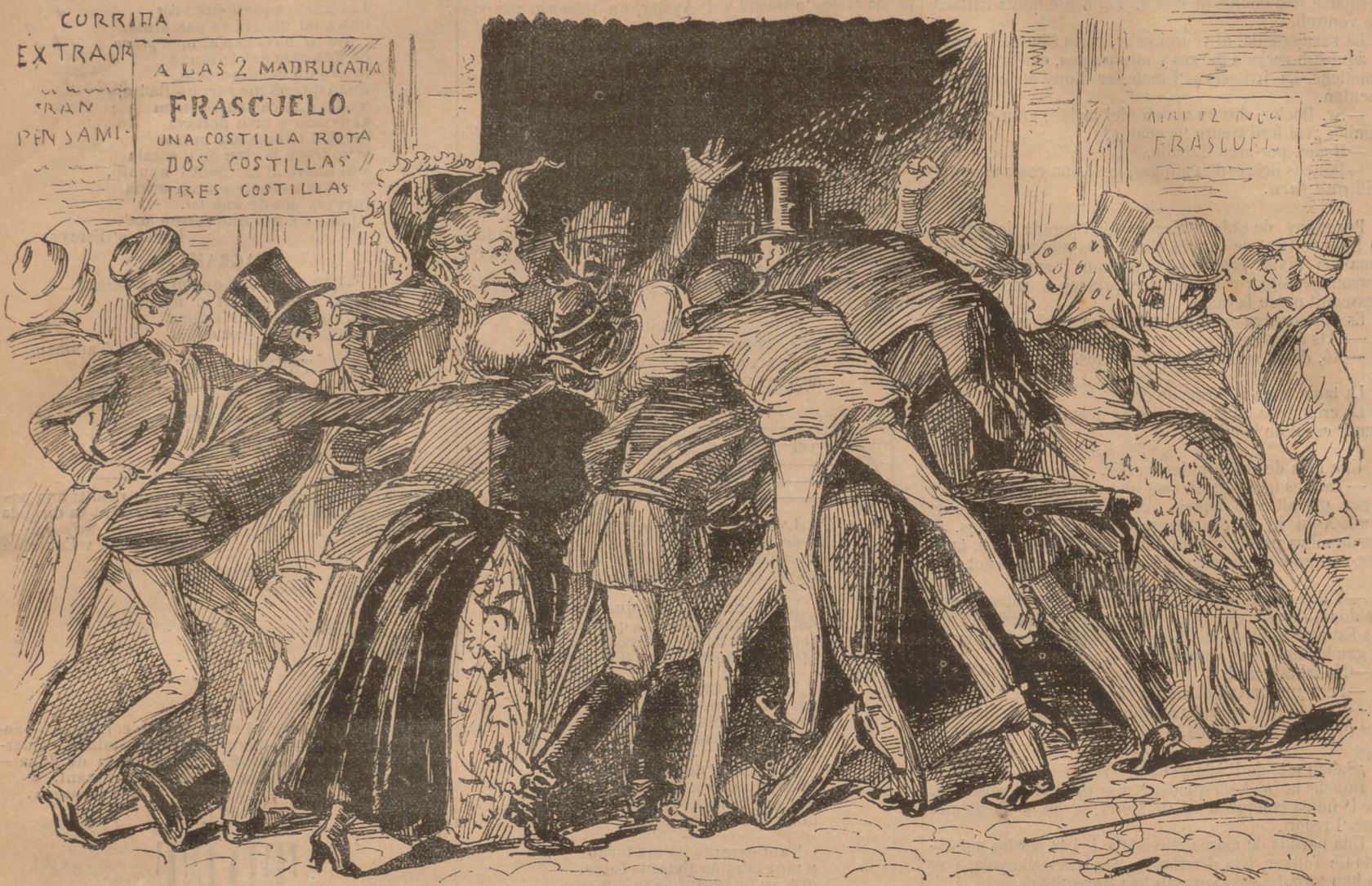
Petrizol, 2, Aixeroperia.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 31 y 33.

UN TORERO FERIT Y UNA NACIÓ MALALTA.

Quan á un torero fereixen
¡quina angunia! ¡quin dolor!...

los espanyols s' estremeixen
com si 'ls ferissen al cor.

A la que fou un temps, la poderosa
reyna del mon, temuda y respectada,

miráula, com reposa,
malalta, trista, sola, abandonada!